

[Justitsministeren]

svarsudvalget, herunder forbundets daværende formand, som udvalgets øvrige medlemmer har kunnet gå ind for denne ordning. Og det er et forslag, som har givet genlyd, kan jeg godt sige, også i andre lande, ikke mindst i de andre nordiske lande.

Jeg er glad for, at der før lovforslagets behandling i Folketinget har været en så omfattende omtale af de nye rammer for nyhedsformidlingen, og den omtale og den opbakning mener jeg er et godt udgangspunkt for Folketingets videre behandling.

Meget naturligt har et af de helt centrale spørgsmål i diskussionen, også i forbindelse med udvalgets afgivelse af betænkning, været spørgsmålet om udgiverens ansvar. Baggrunden for den til tider meget livlige diskussion – og også følelsesladede, kan man vel godt sige – var et forslag fra udvalgsflertallet om, at medieforetagendet i særlig grove tilfælde, freds- og æreskrænkelser, skulle kunne pålægges et objektive bødeansvar for indholdet af et skrift eller en udsendelse.

Som det fremgår af lovforslaget, har vi ikke i regeringen kunnet følge dette forslag. En regel om et objektive bødeansvar for udgiveren ville set med mine øjne være en meget væsentlig ændring af de bærende principper for ansvarsordningen på medieområdet, som jo i dag bl.a. er karakteriseret ved, at det endelige ansvar påhviler den ansvarshavende redaktør eller chefredaktør. Der ville være tale om en nyskabelse i dansk presse, som bryder med et væsentligt princip, og i alle tilfælde ville der være en risiko for at få en afsmittende virkning i den daglige virksomhed ved programtilrettelæggelse og ved redaktionen af blade og en langt videregående afsmittende virkning i negativ retning på selve informationsfriheden her i landet, også selv om bestemmelsen reelt fik en meget begrænset rækkevidde.

Jeg mener med andre ord, at selv om man fra flertallets side i Medieansvarsudvalget lagde op til en relativt begrænset anvendelse, så ville man i dagligdagen på redaktionerne måske komme til at opleve, at det fik en videregående indflydelse. Også af den grund er det vigtigt efter min mening, og heldigvis også efter Folketingets, at holde fast i principperne.

I dag har den ansvarshavende redaktør et hovedansvar, men selvfølgelig også dermed en hovedforpligtelse. Ændrer vi på dette ansvars-

system, risikerer vi at anfægte den redaktionelle frihed og i sidste ende friheden til at ytre sig i medierne, og det er baggrunden for, at jeg ikke kunne følge udvalgets forslag på dette punkt. Efter min opfattelse er det i et åbent folkestyre fantastisk vigtigt, at den redaktionelle frihed inden for medierne fastholdes, men det bør naturligvis ske på grundlag af faste ansvarsregler.

På den anden side er jeg også enig i, at der er grund til, som flere ordførere har været inde på, at se med megen alvor på de grove og ekstreme lovovertrædelser, som ved bestemte lejligheder eller lejlighedsvis manifesterer sig i medierne, og som jo bl.a. kan være båret af salgsfremmede hensyn mere end af hensynet til ytrings- og informationsfriheden. Det er derfor, vi i forslaget har valgt denne balancerede løsning, som jeg vil kalde det, med en regel om, at udgiveren, der jo har den økonomiske interesse, hæfter for de bøder, som idømmes andre, redaktøren, efter medieansvarslovens regler.

Jeg er glad for den tilslutning, der har været. Der blev stillet et par enkelte spørgsmål, og et af dem stillede hr. Frank Jensen, der spurgte, hvorfor det var justitsministeren og ikke statsministeren som pressens minister, der fremsatte dette lovforslag. Det er jo sådan, at den gældende presselov allerede i dag er justitsministerens ansvarsområde, og det må også være naturligt, at en lov, der drejer sig om at placere et strafansvar, naturligt hører hjemme i Justitsministeriets regi. I øvrigt var jeg meget glad for også Socialdemokratiets klare støtte til forslaget.

Hr. Gert Petersen var også positiv i sin holdning og rejste – helt naturligt, synes jeg – et andet af de centrale spørgsmål, der har været oppe i forbindelse med Medieansvarsudvalgets behandling, nemlig om kildebeskyttelsen. Også det spørgsmål har jo været fantastisk grundigt diskuteret i udvalget, der ligger en række mindretalstilkendegivelser, og der ligger en flertalsindstilling, og jeg har, som det er fremgået, valgt at følge flertallets indstilling, som efter min opfattelse betyder en væsentlig udvidelse. Det var hr. Gert Petersen jo også selv inde på, det var et klart fremskridt, som hr. Gert Petersen rigtigt sagde, men der må jo lægges et snit et sted. Tidligere ville udsigten til bøde og hæfte være nok til at kunne give et vidnepålæg, og vi lægger op til i forslaget, at det alene skal kunne gives, hvor der er tale om alvorlige lovovertrædelser – og det vil typisk være overtrædelser,